

vil bestemme Forholdene og Tilstanden. Det er derfor dem, som have tilraadet Hs. Majestæt Kundgjørelsen af 28de Januar, saaledes som den er kommen her til os, dem, der sidde i det Ministerium, som jeg anseer for aldeles utaalelige og fordærvelige for det danske Folk og det danske Rige, naar det skal bestaae, og derfor slutter jeg mig til enhver Adresse derimod. Jeg ændrer det slet ikke, Alt, hvad den høitærede Minister kan fortælle, og som er fortalt os saa ofte, om den Nødvendighed, der skulde ligge deri, og igjen den Nødvendighed at skjule, hvori den Nødvendighed bestaaer, thi det kan ikke røre mig paa mindste Maade; jeg gjør ikke, og kan ikke gjøre saaledes, og det danske Folk gjør ikke saaledes, som den høitærede Minister, og som sædvanlig Ministerierne have gjort hos os; jeg regner ingenlunde blot paa, hvad Diplomaternes Penne have gjort, jeg regner kun meget lidt derpaa, og derfor spørger jeg ikke, om disse Pennegjæringer kunde føre til noget andet Resultat, eller om disse Penne fremdeles kan ventes at føre til et andet Resultat, som lader sig udføre uimodsagt af dem, som ere Danmarks Fjender, og have været det bestandig; jeg siger, jeg lægger ikke allermindste Vægt derpaa, men jeg lægger Hovedvægt, og Folket gjør ligesaa, det lægger Hovedvægt paa de Gjæringer, vi have gjort til at forsvare vor gamle Ret og Frihed; jeg lægger Vægten derpaa, at under den store Fare, som vi jo alt før 1848 stod for, at der skulde oprette sig, enten det var af Navn eller ikke, saa dog i Gjærningen et Schleswig-Holstein, at saaledes Danmark skulde miste, hvad der er Riget aldeles nødvendigt, og at Danskheden i Slesvig skulde komme til den Undergang, som længe har været den forberedt, under den store Fare da vovede Danmarks Konge, Folk og Rige hellere ved aabenbar Baabenmagt at sætte Alt paa Spil; og Baabenlykken har været med os, vi have vundet, saaledes som det jo staaer for vore og hele Europas Dine; Sønderjylland eller Slesvig er i den danske Konges og det danske Folks Magt, og nu siger jeg: dette Resultat det er naaet, naaget det ikke alene blev modsagt, men naaget det blev gjort os saa stridigt, som det vel kunde; men nu siger dette Ministerium:

det skal ansees som om dette Resultat slet ikke var naaet, fordi Preussen og Østerrig sige: vi ere Mandater for den tydske Forbundsdrag, og vi tør ikke komme og gjøre Regnskab for vor Husholdning, uden at Slesvig er aldeles uafhængig af Danmark. Nu ja, hvem der kan tilfredsstilles ved saadant Noget, de ere jo lette at tilfredsstille; men det er hverken jeg, og jeg tør sige heller ikke det danske Folk (Hør!). Det lader sig ikke ved nogen Slags Sophismer, som ere godt Kjøb, i vore Dage, indbilde, at, hvad der er kæmpet om i 3 Aar, og hvad der endelig er sejret for, at det skulde være tilintetgjort ved et Pennestrog, at det skulde man ikke alene kunne men maatte opgive, da de, vi have kæmpet imod, ikke vilde være enige med os om det, og det Raad, som Ministeriet har givet til Kundgjørelsen af 28de Januar, og den hele Tale som jeg nys hørte af den høitærede Udenrigsminister, det kan jeg slet ikke forklare mig af andet end af hvad der jo ogsaa, troer jeg, laae i den høitærede Ministers Tale, og hvad der jo som halvt officielt, maa vi vel tænke, har staaet for vore Dine i den Berlingiske Tidende, nemlig at det er Ministeriets Anskuelse, at det er en slesvig-holsteensk Hertugs Eftermand paa den danske Trone der, hvordan det saa gaaer med Danmark, og hvormeget det danske Folk end klynker, skal paa al mulig Maade holde alle de Landdele sammen, som han har faaet og efterlade dem til sine Arvinger, selv om han ikke har Livsarvinger, saa dog til den Arving, han adopterer, og for at dette kan skee og for at der dog kan være Udset til at vi kan faae Danmarks Fjenders Garantie for, at det skulde blive saaledes, derfor skulde Danmarks Rige og Danmarks Folk opoffres — den Tankegang forstaaer jeg nok, men det bliver aldrig min, og det bliver vist aldrig Danmarks Folks, og jeg har det Haab til Gud, at den Tankegang heller aldrig bliver seirende her.

Schack: Jeg skulde have ønsket at udsætte de Bemærkninger, jeg havde, til længere hen i Mødet; men jeg kan forsaavidt være tilfreds med at faae Ordet strax, som mine Anskuelser, ligesom vistnok de Flestes, der ere for nærværende Adresse, noget afvige fra den ærede sidste Talers. Jeg kan ganske slutte mig